

Onraad op Curacao rond 1937 / 1945

In 1937 waarschuwde gouverneur Wouters de minister van Kolonien, Welters dat het behoorlijk slecht gesteld was met de verdediging van het eiland. Daarop werd in 1938 het Korps Mariniers versterkt. Ook kregen wij 4 torpedolanceerbuizen en 4 verouderde torpedo's..... De buizen waren op 2 lichters gemonteerd aan beide kanten van de St Annabaai.....

Verder kwamen er 3 kanonnen (met een dracht van ruim 18 kilometer!) uit Engeland die werden gesloopt van de Engelse kruiser "Effingham" die herbewapend werd met kleinere kanonnen. De richtmiddelen van deze kanonnen hebben wegens verkeerde adressering Curacao nooit bereikt.....

Bij Kintjan werd een kustbatterij gebouwd. Deze lag \pm 2 km ten Oosten van de haven- ingang en \pm 10 meter boven zee-nivo. In Augustus 1940 was de batterij gereed om overdag te kunnen vuren. Alleen overdag want er waren geen zoeklichten.....

Deze werden pas ontvangen in Augustus 1941..... De sterkte van deze kustbatterij bedroeg 91 man. De batterij is nooit in actie gekomen. In Februari 1942 arriveerden de Amerikaanse troepen na een aanvankelijke bezetting door Engelsen.

In 1951 zijn de kanonnen in stukken gebrand en met de bijbehorende munitie op zee afgezonken.

In deze tijd was marine-officier Emile Dankmeijer (1907-1990) Commandant Artillerie Ned.Antillen. Hij trouwde met Ena Maduro en werkte later bij Maduro & Sons waar hij verantwoordelijk was voor de havenactiviteiten van deze firma. Hij was o.a. ook lid van Loge "de Vergenoeging".

In 1942 werden verspreid over het eiland eveneens onder supervisie van Dankmeijer, nog 4 kleinere batterijen aangelegd en bewapend met wapentuig dat aanvankelijk voor de Oost was bestemd, maar onderweg naar Curacao werd gedirigeerd. Dit waren de batterijen Caracasbaai (3x 7 1/2 cm kanonnen), het Waterfort (3x 7 1/2 cm Kanonnen), het Riffort (2 mitrailleurs 37 mm) en Bullenbaai (2x 12 cm kanonnen).

In 1942 hebben de Amerikanen nog 5 batterijen aangelegd: Blauwbaai ("Long Toms" 4x 155 mm kanonnen), Fort Nassau (4x 8,8 mm kanonnen), Ser 'i Domi (4x 40 mm kanonnen) Seru Karpata (4x 40 mm kanonnen) en Seru Warawara (4x 40 mm kanonnen), de 3 laatsten allen voor luchtafweer. Alle batterijen hadden te allen tijde tenminste 1 kanon geladen, gereed om te vuren en volledig bemand.

De bemanning varieerde van 2 tot 20 man afhankelijk van het aantal en grootte van het geschut.

De batterij te Bullenbaai (Marinier 1 Marinus van Niel 1910-1991) maakte geschiedenis toen in de nacht van 20 op 21 April 1942 de U 130 boven water kwam en het vuur opende op de olietanks. Van Niel richtte en schoot onmiddellijk op de mondingsvlam van het duikbootkanon. De schoten van de duikboot misten maar na het eerste schot van Van Niel maakte de Duitser wel dat hij wegkwam!

(Lees ook: Juana Morto, Zutphen 1987)